

Kihívás a végtelenen túlról

Eredeti cím: Challenge from Beyond, The

Szerző: Howard Phillips Lovecraft-C. L. Moore, A. Merritt, Robert E. Howard, Frank Belknap Long • Év: 1935

[C. L. Moore]

George Campbell kinyitotta álomittas szemét a sötétben és néhány percig csak bámult kifelé a sátrából a szürke augusztusi éjszakába, mielőtt még teljesen feleszmélt volna, majd pedig azon kezdett tűnődni, mi ébreszthette fel. A kanadai erdő friss és harapnivaló levegője úgy elkábította, mint akármelyik altatószer. Egy pillanatig csendben feküdt, fokról fokra kezdett visszazuhanni a kényelmes álomvilág pereme felé; rendkívüli elcsigázottság uralta el, kifulladt izmainak szokatlan érzése, majd végül tökéletes nyugalomba süllyedt. Ezek voltak szünidejének legélvezetesebb pillanatai - csak pihenni a sok hajtás után a tiszta, édes erdei éjszakán.

Érdekes mód, ahogy tudata kezdett feloldódni az önkívületben, még egyszer, utoljára belegondolt abba, hogy háromhónapos szabadság vár rá - szabadulás a városhól és a monotonitástól, megszabadulás az egyetemi hallgatóktól, akiket cseppet sem érdekel a geológia tudománya, a kenyérkeresetét jelentő tudományé, amelyet próbált csökönyös tanítványai fejébe verni. Szabadság...

A kellemes, álomittas merengéséből ekkor hirtelen valami felverte. Fülét kintről egy konzervdoboz csikorgása ütötte meg. George Campbell felpattant és a zseblámpájáért nyúlt. Aztán felnevetett és visszatette a helyére, majd az éjféle sötétséget fürkészte kint, amely leple alatt egy kicsi, lopakodó éjszakai állat kutakodott zsákmány után az ellátmányát jelentő konzervdobozok halma között. Kinyújtotta hosszú karját a sátor ajtaján túlra, hogy felkapjon egy követ. Miután megmarkolt egy nagyobb darabot, keze már lendülni kezdett, hogy eldobja.

De sosem dobta el. Rendkívül fura dolgot tartott ugyanis a markában. Szögletes, kristálysima, nyilvánvalóan mesterséges tárgyat, enyhén lekerekített sarkokkal. Olyan fura volt a kő tapintása, hogy ismét a zseblámpáért nyúlt, hogy a fényét a kezében tartott dologra irányítsa.

Minden álom kiment a szeméből, amint megpillantotta, mit is tartogat a markában. A furcsa, sima felületű kocka valamilyen ásványi kőzet lehetett. Minden bizonnyal kvarc, de nem a megszokott, hatszögletű kristályos formájában. Valamiképpen, bár azt még elképzelni sem tudta, hogyan, tökéletes kockát formáztak ki belőle. Minden oldala nagyjából tíz centiméter széles lehetett. Mérhetetlenül kopottasnak látszott. A kőkemény kristály minden oldala kissé megkopott már, és kezdett egyre inkább egy gömb alakjára hasonlítani. E különös dolognak a használata során nagyon sok hosszú évnél, már-már megszámlálhatatlanul sok esztendőnek kellett eltelnie.

De legfurcsábban az a dolog festett a kristály kellős közepén, amelyet csak elmosódva tudott kivenni. A kristály közepébe egy lemezt ékeltek, amely fakó és felismerhetetlen anyagból készült, és írásjeleket hordozott a kvarc által beborított felszínén. Él alakú jeleket, amelyek halványan emlékeztettek az ékírási karakterekre.

George Campbell szemöldökét ráncolva közelebb hajolt a kezében tartott titkos íráshoz és törni kezdte a fejét. Hogyan volt bárki is képes behelyezni azt az írásos dolgot egy szintiszta kristályba? Ősi legendák tovatűnő emlékei rohamozták meg az elméjét, amelyekben a kvarckristályt olyan jégnek tartották, amely túl hevesen fagyott meg ahhoz, hogy valaha is elolvadjon. Jég és ék alakú írásjelek - nos igen, nem effajta írásmódja volt a suméroknak, akik a történelem kezdetén északról ereszkedtek el a primitív mezopotámiai völgybe? Aztán egy gondolat fogalmazódott meg benne és felnevetett. A kvarc természetesen még a Föld legkorábbi földrajzi időszakában formálódott ki, amikor még nem volt itt semmi más, csak kő. A jegesedés csak több tízmillió évvel később következett be, addigra a kvarc már megszilárdult.

De mégis ott az az írás. Ember készítette, nem vitás, noha a jelek roppant idegennek tűntek, bármennyire is emlékeztettek az ékírás szimbólumaira. Vagy lehetséges lenne, hogy még a paleolit érában valamiféle írásos nyelvvel rendelkező faj véste fel titokzatos szavait a kvarcba ékelt lapka felszínére? És ha az űrből hullott alá meteorit formájában, amikor a felszínt még mindig olvadt

kőzet borította? Lehetséges, hogy...

Hirtelen feleszmélt vad képzelgéseiből, és érezte, hogy még a füle is felforrósodott tőlük. A némaság és az elhagyatottság, no meg ez a bizarr tárgy, amelyet a kezében tartogatott, úgy tűnt, próbálták kikezdeni józan eszét. Megborzongott, letette a kristályt a matrac szélére, majd eloltotta a zseblámpát. Talán majd reggel, hideg fejjel választ talál arra, amely most még oly megfejthetetlennek tűnik.

De nem könnyen jött szemére álom. Úgy tűnt neki, hogy amikor kialudt a zseblámpa fénye, az apró kocka még egy pillanatra világított volna, mintha fényt sugárzott volna, mielőtt még beleveszett volna a környező sötétségbe. De talán tévedett. Lehet, hogy csupán káprázat volt, ahogy a kő mélyében való rejtélyes és állhatatos ragyogás csak vonakodva akarna kihunyni.

Hosszú ideig feküdt nyugtalanul, a megválaszolatlanul maradt kérdések folyton ott keringtek az agyában. Volt valami azzal a kristálykockával, valami, amely a mérhetetlen múltból, talán a történelem hajnalából származott, és ez a rejtély olyan kihívást tartogatott számára, amely miatt képtelen volt álomba zuhanni.

[A. Merritt]

Úgy tűnt számára, hogy már órák óta heverészik. Másan sem járt az agya, mint azon a makacs pislákoláson, amely mintha vonakodott volna kialudni. Arra gondolt, hogy valami a kocka közepén felébredt, álmosan megrázta magát és hirtelen felriadt... és valamit szándékozik tenni övele.

Merő fantazmagória. Türelmetlenül felkelt és a lámpafényt karórájára irányította. Mindjárt egy óra; jó sok idő van még hajnalig. A fénysugár ekkor a forró kristályra vetült. Perceken át mozdulatlanul tartotta, majd eldobta és rászögezte a tekintetét.

Most már semmi kétség sem férhetett hozzá. Ahogy szeme hozzászokott a sötétséghez, megpillantotta a különös kristályt és közepén a halovány és szökevény fénysugarakat, amint apró zafírvillámokként csillognak ott mélyen. Úgy látszott, hogy a középpontban ülő fakó lemezből tűnnek elő a nyugtalanító írásjelekkel. Maga a lapka ekkor növekedni kezdett... a jelek alakot váltottak... a kocka kitágult... mindez az apró fénycsóvák optikai csalása lenne?

Hangot hallott, fantomhangot, mintha egy fantomhárfa húrjait pendítette volna meg egy kísérteties kéz. Közelebb hajolt. A kockából jött...

Ekkor valami vinnyogni kezdett az aljnövényzetben, testek tusája, egy piciny utód kínlódó, gyötrelmes halálsikolya, amely hirtelen elhallgat. Néhány apró tragédia a vadonban, a vadász és a préda. Odalépett, ahonnan a zaj származott, de nem látott semmit. Ismét eloltotta a lámpát és a sátor felé nézett. A talaj felett halvány, kék színű csillogás. A kocka. Lehajolt, hogy felvegye, aztán valamiféle ismeretlen figyelmeztetésnek engedve visszarántotta a kezét.

Megint látta, ahogy a fény haldoklik. Az apró zafírvillámok rendszertelenül villogtak, majd pedig visszahúzódtak a lapkára, ahonnet előtörtek. Zaj nem szűrődött ki.

Ült és bámulta a lumineszcens pislákolást, amely egyre halványabb és halványabb fényt árasztott. Rájött arra, hogy két feltételnek kell teljesülnie ahhoz, hogy ez a jelenség előbukkanjon. Először is magának az elektromos fénynek a megléte szükségeltetett, másodsor pedig töretlen figyelme. Gondolatainak a fénysugár körül kell járnia, a kocka szívére kell összpontosítania, mintha csak annak dobbanásai íródának fel, mígnem... micsoda?

Lelke mélyéig beleborzongott, mintha valami földöntúli dologgal került volna kapcsolatba. Nem a Földről származott, tudta jól. Miután összeszedte magát, felkapta a kockát és bevitte a sátorba. Nem volt sem meleg, sem hideg, csak a súlyából érezte, hogy a kezében tartja. Az asztalra helyezte és elfordította előle a zseblámpát, majd a sátor szájához lépett és lezárta.

Visszament az asztalhoz, rátelepedett a tábori székre, majd a zseblámpa fényét, amennyire csak tudta, közvetlenül a kockára irányította. Összeszedte minden akaraterejét és összpontosítani próbált, miközben mereven rábámult a megvilágított lapkára.

Mintha csak parancsszóra, a zafír fények felragyogtak. Előtörtek a lapkából a kristálykocka belsejébe majd visszahúzódtak, fényárral beterítve a lapkát és az írást. Ezek ismét változni kezdtek, mozogtak, előretörtek majd hátrahúzódtak a kékes ragyogásban. Már nem voltak ék alakúak. Tárgyakká váltak...

Ismét hallotta a zenét, a hárfa húrjainak pengését. Egyre hangosabbá és hangosabbá vált, és már maga a kocka is kezdett az ütemükre vibrálni. A kristályfalak olvadoztak, elködösödtek, mintha gyémánt formájú füst lenne az egész. Maga a lapka is növekedni kezdett... az alakok megváltoztak, kettéváltak, osztdóttak, mintha kinyílt volna néhány ajtó, amelyen keresztül fantomok özönlöttek volna be. És a pulzáló fény egyre csak erősödött.

Rögvest pánikba esett, próbált elfordulni a látványtól és eldobta a lámpát. A kockának már nem

volt több fénysugárra szüksége... ő pedig nem tudott elhátrálni előle... valóban képtelen volt rá? Hiszen beszippantódott a kockába, és a lapka már egy gömbbé változott, amelyen megnevezhetetlen alakzatok ropták táncukat a zenére, amely folyamatos ragyogásban fűrösztötte a gömbvilágot.

A sátor eltűnt. Már csak a sziporkázó, homályos füst vastag függőnye húzódott a sugárzó gömb előtt... Ekkor úgy érezte, valami megragadja őt és beszippantja a ködön át, mint valami viharos szél, egyenesen a gömb felé.

[H. P. Lovecraft]

Ahogy a ködfakította zafírfény egyre élesebben és élesebben kezdett ragyogni, a gömb körvonalai előtte megvonaglottak és feloldódtak a kavargó káoszban. Fakósága, mozgása és zenéje mind összekavarodott a mindent elárasztó köddel, hogy sápatag acélszínűvé fehéredjen és hullámozó mozgást vegyen fel. A zafírfények szintén kivehetetlenül beleolvadtak az alaktalan pulzálás szürke végtelenjébe.

Mindeközben az előre-hátra mozgás érzése elviselhetetlen, mérhetetlen és kozmikus iramot diktált. Túltett minden, a Földön elképzelhető sebességnél, és Campbell tudta, hogy bárminemű repülés ebben a tempóban a fizikai valóságban azonnali halált tartogat minden emberi lény számára. De pusztán e különös és pokoli hallucináció vagy rémálom keltette kvázi-vizuális benyomástól – a meteor-szerű zuhanásról – is majdnem megbénult az elméje. Noha ez a szürke, pulzáló rengeteg nem rendelkezett egy viszonyítási ponttal sem, mégis tudta, hogy fénysebességgel száguld benne. Végül tudata feladta, és irgalmas sötétség borult mindenre.

Roppant hirtelen és a legmélyebb sötétség kellős közepette tért vissza George Campbell öntudata. Hogy mennyi ideig – évekig, örökkévalóságokig – tartott útja a szürke semmiben, még megbecsülni sem tudta. Csak abban volt bizonyos, hogy kipihent és nincsenek fájdalmai. Állapota valójában úgy volt leírható, mint mindenfajta fizikai érzék hiánya. Még a feketeség sem tűnt számára teljességgel feketének – mintha egy testtől független értelemmé változott volna, amely mentes a fizikai érzékszervektől, nem pedig egy olyan, testtel rendelkező létező, akinek érzékeit megfosztották az érzékelendő tárgyaktól. Képes volt ugyan a gyors és csavaros észjárásra – szinte már természetellenes módon –, de arról halvány lila gőze sem volt, miféle helyzetbe csöppent.

Félig-meddig ösztönösen ráébredt arra, hogy már nem tartózkodik a sátorban. Talán rémálomból ébredett fel, noha ugyanolyan sötétség vette körül. Nem, biztos nem erről van szó. Hol a matrac, amin feküdt... hol vannak a kezei, amelyekkel érezhetné a takarót, hol a zseblámpa, amelynek mellette kellett volna hevernie... nem érezte a hideg levegőt... hol van a sátor ajtaja, amelyen keresztül megpillanthatná a kinti félhomályos éjszakát... valami nagyon, de nagyon nem stimmel itt!

Miközben próbált visszaemlékezni, gondolatai az őt megbűvölő kocka körül forogtak, meg akörül, ami azután történt. Tudta jól, hogy elméje tart valahová, és képtelen volt megzabolázni. A következő pillanatban döbbenetes félelem fogta el – zsigeri rettegés, amely még a pokoli repülés érzésének iszonyatát is felülmúlta. Homályos felvillanásból, esetleg valamiféle távoli emlékekből származhatott, ő maga sem tudta igazából. Néhány sejts csoport agya hátulsó részében mintha felismert volna a kockában valamit, és ettől az ismerősség gondolatától a frász kerülgette. Próbált tehát visszaemlékezni arra, mitől ismerős annyira ez neki és miért oly borzalmas.

Lassacskán visszatért az emlék. Egykor, nagyon régen, geológusi munkája során olvasott valamiről, amely nagyon hasonlított a kockára. Azokhoz a zavaró és nyugtalanító agyagdarabkákhöz volt valami köze, amelyeket úgy emlegettek, mint az Eltdowni Töredékek. Harminc évvel ezelőtt tárták fel Anglia déli régiójában, és még a Karbon-kor előtt lerakódott földrétegből származott. Annyira különös volt az alakjuk és a rajtuk olvasható jelölés, hogy néhány tudós úgy vélte, mesterséges tárgyakról van szó, és vad elméleteket kezdtek gyártani mibenlétükről és eredetükről. Nem vitás, hogy olyan korból származtak, amikor ember még nem élt a bolygó felszínén – ám formájuk és az alakzatok rajtuk kibogozhatatlan rejtélyt jelentettek. Innen eredt a nevük is.

Mégsem szerepelt egy józan ítélőképességű tudós feljegyzéseiben sem utalás egy kristályra, amelynek közepén egy lemezkét tartó gömb állna – legalábbis Campbell nem találkozott ilyesmivel. A forrás sokkal megbízhatatlanabb volt és összemérhetetlenül elevenebb. 1912-ben egy igen tanult sussex-i lelkész, egyben az okkult tanok tudora, bizonyos Arthur Brooke Winters-Hall azonosította az Eltdowni Töredékeken talált jeleket néhány úgynevezett „prehumán hieroglifákkal”, amelyeket titkon hagyományoztak át az idők során bizonyos misztikus körök, és saját költségén publikálta az ősi és zavarba ejtő vésetek „fordítását”, amelyet még napjainkban is gyakran idézett számos meggyőződéses okkultista író. Ez a „fordítás” meglepően hosszú a „töredékek” kis számához képest; a brosúra tartalmazta a feltételezhetően emberelőtti szerző művét, amelyben a most már

félelmetes utalás is található.

A történet szerint élt a világ – tulajdonképpen végtelen sok más világ – egy távoli szegletében egy féreghez hasonló faj, amelynek rettentő hatalmát a természet felett egy földi lény sem lett volna képes felfogni. Már korán tökélyre sikerült fejleszteniük a csillagközi utazás művészetét, galaxisuk minden egyes lakott bolygóján őrszemeket állítottak, és kiirtottak minden fajt, amellyel csak összehozta őket a sors.

A saját galaxisukon túlra – amely nem a mi galaxisunk – már képtelenek voltak fizikailag eljutni; de a tudás szüntelen keresése során felfedezték annak a módját, hogyan hidalják át elméjükkel a mérhetetlen transzgalaktikus szakadékokat. Különös eszközöket fejlesztettek ki – különös energiákkal feltöltött kristálykockákat, mindben egy-egy hipnotizáló talizmánnal, amely körül gömb alakú, ismeretlen anyagból készült és nagy ellenállóképességű burok helyezkedett el. Hihetetlen erővel képes volt önmagát világokon túlra helyezni, és csupán a hideg, tömör anyag volt képes aktiválni.

Néhányuk szükségképp a határaikon túli lakott világra is eljutott, így voltak ezek a lények képesek arra, hogy a mentális kommunikációhoz szükséges éteri hidakat felállítsák. A bolygó atmoszférájába érve a védőburok elégett róluk, hogy a kockát a maga póreségében képesek legyenek felfedezni az adott planéta intelligens lényei. Elemi természetéből adódóan a kocka mindig felhívta magára a figyelmet. A fényhatással együtt ez elegendő volt ahhoz, hogy különös működése beinduljon.

Az elme aztán felfogja, hogy a lapka erejének köszönhetően a kocka belsejébe kerülhet, illetve egy sor rejtélyes energiának köszönhetően képes azokba a régiókba áthelyeződni, ahonnan a tárgy származik – a féregszerű űrfelfedező ottthonába, amely az áthatolhatatlan galaktikus mélységeken túl terül el. A befogott elmét a kockához kapcsolt gépezet befogja, és addig fogva is tartja test és érzékek nélkül, amíg valaki az uralkodó faj tagjai közül meg nem vizsgálja. Ezután következik egy különös cseremechanizmus során a tudati tartalom kiszivattyúzása. A vizsgáló elméje megszállja a rejtelmes gépezetet, mialatt a rabul ejtett tudat áthelyeződik a vizsgáló féregszerű testébe. Majd pedig egy újabb cserélődés alkalmával a vizsgáló elméje átível a feneketlen űrön keresztül a transzgalaktikus világba, egyenesen a fogva ejtett lény üres és tudattalan testébe, hogy saját maga vezérelje a porhüvelyt, már amennyire ezt képes megtenni, és felfedezze az idegen világot annak egy lakójának a bőrébe bújva.

Amikor végzett a kutatással, a kalandozó a kockát és a benne lévő lapkát használja fel a visszatéréshez – néha pedig a foglyul ejtett elme végül épen visszatér saját, távoli otthonába. Azonban az uralkodó faj nem mindig ilyen gáláns. Akad, hogy egy kiemelkedő, az űrutazásra potenciálisan alkalmas faj kerül az útjába – ez esetben a féregszerű lények arra használják a kockát, hogy rabul ejtsék és kiiktassák százak elméjét, majd pedig az egész fajt eltörölnék a föld színéről azon ügynökeik segítségével, akik e pusztítás kedvéért testet cseréltek.

Máskor a féregszerű faj képviselői véglegesen megszállnak transzgalaktikus bolygókat, elpusztítják a befogott elméket és kiirtják a megmaradt bennszülötteket, hogy ezzel is előkészítsék az idegen testek megszállását, vagyis a letelepedést. Azonban sosem duplázódhat meg effajta esetekben a faj lélekszáma, mivel az új bolygó nem tartalmaz minden olyan elemet, amely a féregszerű faj technológiájához szükséges. A kockát például csakis az anyabolygójukon lehet előállítani.

A számtalan kocka közül csupán néhány kötött ki és lépett működésbe lakott bolygókon – hiszen információ híján nem volt mi alapján *becélni* egy adott égitestet. A történet alapján csak három ért földet lakott bolygón a mi univerzumunkon belül. Az egyikük kétmilliárd évvel ezelőtt landolt egyen a galaxis peremén, míg a másik hárommilliárd éve egy, a galaxis közepéhez nem messzi bolygón. A harmadik és az egyetlen, amely valaha a naprendszeret elérte, 150 millió éve érkezett meg Földünkre.

Dr. Winters-Hall „fordítása” főként ezzel az utóbbival foglalkozott. Amikor a kocka becsapódott, írta, a domináns szárazföldi faj kúp alakú lényekből állt, akik messze felülmúltak mind értelemben, mind technológiai fejlettségben minden előttük és azóta élő földi fajt. Olyan fejlettek voltak, hogy maguk is küldtek már felfedezőket a végtelen kozmoszba és időbe, így aztán valamilyen szinten már felismerték, mi történt, amikor a kocka lehullott az égből és miért változott meg néhány egyén elméje, miután megpillantották a tárgyat.

Amikor rájöttek arra, hogy a megváltozott egyéneket megszállta egy-egy idegen tudat, a faj vezetői elpusztították őket – még ha ezért azt az árat kellett is fizetniük, hogy az elrabolt tudatok ott rekedtek az idegen világban. Volt már tapasztalatuk még ennél is különösebb áthelyeződésekről. A téridő felfedezése során alapvetően képet kaptak arról, nagyjából mi is ez a kocka, ezért gondosan elzárták a fénytől és a fürkésző szemek elől, és úgy őrizték, mint ami nagy fenyegetéssel

bír. Nem kívánták elpusztítani a tárgyat, hiszen a későbbiekben még kísérleteknek akarták alávetni. Időnként egy-egy meggondolatlan és önhitt kalandor lopva hozzáfért a kockához, és megbizonyosodhatott veszedelmes hatalmáról nem törődve a következményekkel – ám minden ilyen esetre fény derült és megnyugtató, de zord véget ért.

Ezeknek a hanyag babrálásoknak az az egyetlen nemkívánatos következménye lett, hogy a féregszerű lények tudomást szereztek arról, hogy mi történt felfedezőikkel a Földön, és vad gyűlöletet kezdtek táplálni a bolygó minden életformájával szemben. Szíves örömet kiirtottak volna mindenkit, hacsak lehetőségük nyílik erre, ezért újabb kockákat küldtek ki az ürbe abban a vad reményben, hogy ismét becsapódnak valami kevésbé szem előtt lévő helyen, ám nem jártak szerencsével.

A kúp alakú földi lények egy speciális szentélyben tárolták a kockát egyfajta relikviaként és kísérleteik tárgyaként, mígnem eónokkal később a háborús felfordulás és a szentélynek helyt adó hatalmas, sarki város pusztulása következtében elveszett. Amikor 50 millió évvel ezelőtt a lények elküldték tudatukat a végtelen jövőbe, hogy ezzel elejét vegyét a megnevezhetetlen földi veszélynek, a baljós kocka holléte örökre rejtély maradt.

Ez volt minden, amely a tanult okkultista szerint az Eltdowni Töredék tartalmazott. Ami miatt Campbell számára ez most annyira hátborzongató hangzott, nem volt más, mint az a leírás, amely oly pontosan illett a kockára. Minden egyes részlet stimmelt – az alak, a tartalom, a hieroglifákat tartalmazó belső lapka, a hipnotizáló hatás. Ahogy újra és újra végiggondolta ezt különös helyzetének borongós fényében, azon kezdett tűnődni, hogy ez az egész történet a kockával kapcsolatban – sőt, annak pusztta létezésével – nem csupán egy lidércnyomás vajon, amelyet a szélsőséges, kuruzsló szöveg a tudatalattijában lappangó és borzalmas emléke keltett? Ha így van, ez a rémálom még mindig tart, hiszen jelenlegi, látszólag testetlen állapota semmiképp sem nevezhető normálisnak.

Campbellnek fogalma sem volt arról, hogy mennyi idő telt már el zavaró emlékképeinek visszatükröződése során. Annyira valóságértelmenként tűnt minden körülötte, hogy a mennyiség és a kiterjedés fogalma értelmezhetetlenné vált számára. Egy örökkévalóságnak tűnt, de talán nem is telt el olyan sok idő a hirtelen közbelépés bekövetkeztéig. Hogy mi történt, az olyan különös és kézzelfoghatatlan volt, mint az a sötétség, amelyet okozott. Ott volt az az érzés – inkább az elméjéé, mint a testé –, és Campbell egyszerre csaj úgy vélte, hogy minden gondolata elszáll és kavargó, és képtelen irányítani ezt a kaotikus és lármás csapongást.

Értelmezhetetlen és csapodár emlékek toltak fel benne. Minden, amit ismert – minden személyes háttere, szokása, tapasztalata, munkássága, álma, ötlete – egyszerre bukkant fel és hirtelen; oly temérdek és olyannyira egyszerre, hogy hamarosan már képtelen volt lépést tartani az egyes tudati tartalmakkal. Elméjének e parádés hada lavinaként, zuhatagként, örvénylésként rohanta meg. Ugyanolyan rémisztő és szédítő volt ez az élmény, mint amikor a kocka elindította az űrön keresztüli hipnotikus utazásra. Végül tudata feladta a küzdelmet és nyugtató önkívületbe sodródott.

Újabb mérhetetlen üresség, majd az érzékek fokozatos visszaszivárgása. Ez esetben fizikai, nem tudati. Zafírfény és távoli, halk moraj. Tapintással érezhető közeg – egész teste feküdt valamiben, bár volt ebben a testtartásban valami zavarba ejtő idegenség. Nem tudta összhangba hozni az őt tartó felszín saját testének körvonalaival, sőt, általában az emberi test körvonalaival sem. Próbálta megmozdítani a kezét, ám kísérlete semmiféle reakciót nem váltott ki. Ehelyett apró, céltalan idegrángás futott végig azon a területen, ahol a testének lennie kellett.

Próbálta még tágabbra nyitni a szemét, de azt találta végül, hogy képtelen vezérelni a működését. A zafírfényt ködösen, elmosódottan látta, és egy pontját sem tudta tisztán kivenni. Aztán fokozatosan képek kezdtek tétován és furcsamód beúszni a látótérbe. A vizuális benyomásának korlátai és minősége nem az volt, amelyhez hozzászokott, de nagyjából ahhoz tudta hasonlítani ezt az érzést, mint amikor az ember a szemével észlel. Ahogy ez az érzés bizonyos fokig állandósult, Campbell rájött arra, hogy még mindig tart a kínzó rémálom.

Úgy tűnt, hogy egy tekintélyes méretű teremben tartózkodik – középmagas, de hatalmas alapterületű helyiségben. Minden egyes oldalán – mi tagadás, mind a négy oldalát képes volt egyszerre látni – magas és keskeny rések húzódtak, amelyek ablakként és ajtóként is funkcionálhattak. Különös, alacsonyablás asztalok vagy talpazatok álltak elszórtan, de semmilyen normális jellegű és arányú bútort nem látott. A réseken át zafírfény ömlött, mögöttük fantasztikus, kocka alakú építmények oldalai és tetői tűntek fel elmosódottan. A falakon – a rések közti függőleges paneleken – különös és furamód nyugtalanító írásjelek sorai. Eltelt egy kis idő, mire Campbell rájött arra, miért kavarták fel őt ennyire ezek a jelek – mert pontosan ugyanazok az ismétlődő karakterek voltak, amelyeket a kristálykocka lapkáján is megpillantott.

Azonban a legrémesebb aspektus mind közül még csak nem is ez volt. Azzal az élőlényvel kezdődött a rettenet, aki épp most lépett be az egyik rések egyikén, kifejezetten feléje közeledett és egy különös alakú, üveges borítású fémdobozt tartott. Semmilyen emberi vonást nem hordozott magán, sőt, egy földi mitológiában sem akadt hozzá hasonló látomás. Hatalmas, sápadtszürke féreg vagy százlábú állt előtte, nagyjából olyan magas, mint egy ember, hossza viszont kétszer akkora volt; lemezszerű, látszólag szem nélküli és rövid szőrrel szegélyezett feje közepén egy lila szájnílás tátongott. Hátsó lábain csúszott, az elülső párt függőlegesen tartotta, úgy tűnt, az elülső lábait kéz gyanánt használja. Hátgerince mentén különös, lila tarajt hordott, groteszk teste szürke színű, hártványzott és legyező alakú farokban végződött. Hajlékony, vörös tüskék borították a nyakát, és ezek csavarodása meghatározott és kimért ütemű kattogó, pengő hangokat keltett.

Nem vitás, hogy itt érkezett el a minden képzeletet felülmúló lidércnyomás tetőpontja. De még csak nem is e delíriumittas álomkép volt a felelős azért, hogy George Campbell immár harmadjára is elveszítette az eszméletét. Volt még egy dolog – egy végső, elviselhetetlen mozzanat –, amely kiütötte. Ahogy a megnevezhetetlen féreg közeledett a csillogó dobozzal, a fekvő férfi képes volt megpillantani az üveges felület visszatükröződésében saját testének alakját. Eltorzult és idegenszerű érzékeit iszonyatos módon igazolva a tükörképben, amelyet a tükröződő fém visszavert, nem saját teste bukkant fel, hanem szintén egy undorító, fakószürke, féregszerű alaké!

[Robert E. Howard és Frank Belknap Long]

Az öntudatlanság utolsó hullámából feleszmélve teljesen tisztába jött helyzetével. Elméjét egy borzasztó földönkívüli testébe börtönözték be, mialatt az univerzum másik szegletében saját teste egy idegen lény személyiségének adott otthont.

Legyűrte az irracionális félelmét. Kozmikus nézőpontból tekintve miért kellene ennyire elborzadnia ezen az átváltozáson? Az élet és az öntudat az egyetlen, ami számít a világon. A forma jelentéktelen. Jelenlegi teste persze ocsmány, de csak földi értelemben. Félelme és viszolygása feloldódott óriási kalandja felett érzett izgatottságában.

Előző teste pusztán egy porhüvely, amely megsemmisül a halál beállta után. Nem táplált semmiféle szentimentális illúziókat azzal az életformával kapcsolatban, ahonnan elragadták őt. Hiszen mit is kapott attól élete során – küszködést, szegénységet, folyamatos csalódást és elnyomást! Ha ez a mostani életforma nem is kínál ennél többet számára, legalább nem lesz kevesebb annál, ami előtte volt. De ösztönei azt súgták, ez az új helyzet sokkal többet tartogat neki.

Azzal az őszinteséggel, amely csak lehetséges egy olyan helyzetben, amikor az életet pőre alapjaira csupasztítják le, felismerte, hogy meleg szívvel emlékezik vissza előző életének fizikai örömeire. Azonban már régen kimerült minden fizikai lehetőség földi testével kapcsolatban. A Föld nem tartogat számára új kihívásokat. De az új test birtoklása különös, egzotikus örömök ígérteit jelenti.

Rendkívüli derű fogta el. Otthon nélküli lényé vált, megszabadult minden hagyománytól és begyökerezettségétől, az univerzum minden mesterséges megkötésétől. Egy istenné vált! Rideg kárörvendéssel gondolt arra, hogy földi teste elvegyül a társadalomban, mindvégig egy földönkívüli akarátának engedelmessé; egy idegen látja most mindazt, amit egykor George Campbell... ha ezt az emberek tudnák, fejvesztve menekülnének előle!

Menjen csak, mézáróljon és pusztítson el mindent! A Föld és az emberiség már nem érdekelte többé George Campbellt. Ott ő egy volt a sokmilliárd senki között, konvenciók, törvények és erkölcsök tömkelegének szorításában, arra kárhoztatva, hogy egy mocskos lyukban élje le az életét. Azonban egy vak köteléssel felülemelkedett a közönségességen. Nem halál volt ez, hanem újjászületés – egy felnőtt elme születése, egy újonnan megtalált szabadság, amely miatt kevésbé érezhette fizikai fogságban magát itt, a Yekubon.

Megriadt. Yekub? Ez volt a bolygó neve, de ezt honnan tudta? Aztán rájött, mint ahogy arra is, hogy a test, amely most az övé, korábban Tothe teste volt. Az emlék, Tothe minden tudása, mélyen bevésve az agyába, kezdett ébredezni. Az agytekevnyéiből szólították meg alig-alig hallhatóan, akár a mélyen beivódott ösztönök. Emberi tudata megragadta és lefordította ezeket, felfedve előtte nem csupán a biztonságot és a szabadságot, hanem azt a hatalmat is, amelyért lelke legmélyén, egészen primitív ösztönei szintjéig úgy sóvárgott. Nem szolgálként él a Yekubon, hanem uralkodóként! Akár az ősi barbárok, akik birodalmak urának a trónját kaparintották meg!

Figyelmét először a környezetére irányította. Még mindig egy heverőszerű tárgyon feküdt e lenyűgöző szoba közepén, és még mindig ott állt előtte a féregszerű lény, kezében a csiszoltfémből készült dobozzal, és kattogtatta a nyaki tüskéit. Így kommunikál, ismerte fel Campbell, de hogy mit mond, azt csak nagyjából értette, habár az agyába vésett emlékek azt súgták, hogy ez a teremtmény

Yukth, a tudás legfőbb ura.

Campbell azonban rá sem hederített, hiszen kiötölte már elszánt tervét, amely oly idegennek tűnt a Yekub módszereihez képest, így Yukth-ot is teljesen felkészületlenül érte. Yukth, ahogy Campbell is, látott egy hegyes fémdarabot a közeli asztalon, de Yukth számára az csupán egy tudományos eszköz volt. Rá sem gondolt, hogy fegyverként is lehetne használni. Campbell földi gondolkodása azonban másmilyen volt és akcióba lendítette Tothe testét; viselkedését egy yekubi lény sem tudta volna megfejteni.

Campbell megragadta az éles tárgyat és döfött, majd vadul felfelé kezdett hasítani vele. Yukth felágaskodott és elterült, zsigerei kibuggyantak a padlóra. Egy pillanattal később Campbell egy ajtóhoz csusszant. Gyorsasága lenyűgözte és felvillanyozta őt, hiszen az új fizikai képességek ígéretének első megnyilvánulásaként tekinthetett rá.

Ahogy rohant, teljesen Tothe ösztönös, fizikai reflexeire hagyatkozva, feltűnt neki, hogy lábai mintha önálló tudattal bírnának. Tothe teste tízezerszeresen gyorsabban repítette őt az útján, mint ha Tothe elméjével lendült volna mozgásba.

Egy kanyargós folyosóra ért, majd pedig egy csigalépcsőn rohant fel, majd keresztül egy faragott ajtón, és ugyanazon ösztöne, amely idecsalogatta, azt is elárulta neki, hogy rátalált arra, amit keresett. Egy kör alakú teremben állt, felette kupola, amelyen keresztül gyenge, kék fény szűrődött be. Különös szerkezet húzódott a szivárványszínen játszó padló közepén. A szivárvány sávjai mind-mind különálló, élénk színben játszottak. A legvégső egy lila kúp volt, amelynek csúcsából kékes színű füst szállt felfelé egy gömbhöz, amely a levegőben lógott és úgy fénylett, akár egy áttetsző csont.

Tothe mélyen bevésődött emlékei azt súgták Campbellnek, hogy ez Yekub istene, noha hogy miért félték és imádták Yekub lakosai, már millió évek óta feledésbe merült. Egy féregpap állt ő és az oltár között, amelyet még senki és semmi nem érintett meg. Ez lett volna a legnagyobb istenkáromlás a Yekub egész történelmében. A féregpap a döbbenettől egészen dermedten állt, amíg Campbell éles fegyvere ki nem oltotta az életét.

Sok lábával Campbell felmászott a lépcsőzetes oltáron, nem törődve a hirtelen jövő borzongással, nem törődve a változással, amely ekkor a lebegő gömbben beállt, nem törődve a füsttel, amely kék gomolyként hullámozott ki onnét. Nem félt többé a yekubi babonáktól, ahogy a földiektől sem. A féreglények nem merik majd továbbra is semmibe venni őt, ha túszul ejti az istenüket. Kinyújtotta egy kezét a gömbért, amely már nem csontszínű volt, hanem vörös, akár a vér...

[Frank Belknap Long]

George Campbell teste kimászott a sátorból az augusztusi homályos éjszakába. Lassú, ingatag járással mozgott az óriásfák közt az erdei, illatozó tűlevelekkel teleszórt ösvényen. A levegő hideg volt és csípős. Az égboltot fagyott, ezüst csillagpor pettyezte, távol északon pedig a sarki fény szórta tüzes hullámaint.

A sétáló ember feje riasztóan fityegett egyik oldalról a másikra. Ernyedt ajka közt vastagon szivárgott a fehér hab, amelyet szétfújt az éjszakai szellő. Teljesen felemelkedve járt, ahogy az ember szokott, de amint egyre jobban eltávolodott a sától, testtartása is megváltozott. Alakja kezdett észrevétlenül meggörnyedni, végtagjai megrövidülni.

A legtávolibb messzeségek világában egy százlábú teremtmény, amely egykor George Campbell volt, keblére ölelt egy istent, amelynek vonásai vérvörössé váltak, és rovarszerű mozgással keresztülrohant vele a szivárványszínekben fürdő csarnokon, majd hatalmas bejáratán keresztül kilépett az idegen világ fényes napsütésébe.

Egy vadállat borzasztó járásával a földi fák közt, George Campbell teste esztelen célja felé igyekezett. Hosszú, körömben végződő ujjával az illatozó fenyőfalevelekről szaggatta le a tűket, amint a szélesen elterülő, csillámló víztömeg felé vette az irányt.

A messzi-messzi, extragalaktikus féreg-világban George Campbell sötét mérnöki tudomány ciklopszi oszlopai közt futott keresztül, hogy kiérjen a páfrányokkal szegélyezett főútra, kezében tartva a gömbölyű, vörös istent.

Éles állati üvöltés szakadt fel az aljnövényzetből a csillogó, földi tóhoz közel, ahol egy féreg elméje lakozott egy ösztön vezérelte testben. Emberi fogak mélyedtek a puha, állati bundába és tépték szét alatta a húst. Egy piciny ezüstróka a metszőfogát örült válaszcsepásként egy szőrös, emberi csuklóba vágta, és rémülten rángatózni kezdett, amint egyre több vért veszített. George Campbell teste lassan felemelkedett, szája lucskos volt a friss vértől. Felső végtagjait furcsán ingatta, amint egyre közeledett a tóhoz.

Amint az a mozgó test, amely George Campbellé volt, fekete kötömbök közt kúszott-mászott,

ezernyi féregalakú test borult a földre a pislákoló ködben. Úgy tűnt, istenszerű hatalom árad ki fodrozódó testéből, amint lassan, hullámozva halad szellemi birodalma trónja felé, amely meghalad minden földi hatalmasságot.

A sűrű földi erdőn fáradtan keresztülbotladozó vadász, közel egy sátorhoz, ahol a George Campbell testét megszálló féreglény egykor lappangott, elért a ragyogó tó vizéhez és megpillantott valami sötétet a felszínén lebegni. Egész éjszaka az erdőt járta elveszetten, a fáradtság ólomköpenye nehezedett rá a sűrű, reggeli fényben.

Az az alak viszont annyira zavarta, hogy képtelen volt nem tudomást venni róla. A víz széléhez közeledve letérdelt a puha sárba és benyúlt a lebegő dolog felé. Lassacskán ki sikerült húznia a partra.

Messze a távoli űrben a féregszerű lény a vörös gömböt tartva a trón felé lépett, amely úgy ragyogott, mint a Cassiopeia-csillagkép a felette fénylő napmiriádok boltozata alatt. A hatalmas istenség, amelyet a magasba tartott, felvillanyozta a féregtestet, és fehér tüze elemésztette minden állatias és alantas tudati vonását.

A Földön a vadász elviselhetetlen rettenettel nézett farkasszemet egy megfulladt ember elfeketedett, szőrös arcával. Állatias pofa volt, visszataszítóan emberi, ami főbb vonásait illeti, és amelynek eltorzult szájából fekete vér folyt.

- Ő, ki a tested kereste az Idő mélységes szakadékaiban, ellenálló porhüvelyre lelt - mondta a vörös isten. - Egy yekubi szülött sem képes az emberi test irányítására.

- Szerne a Földön lények rontanak egymásra, elképzelhetetlen bestialitással lakmároznak a saját fajtájukon. Egy féreg elméje sem képes kontrollálni a bestiális emberi testet, amikor vadászata során prédára sóvárog. Csupán egy tízezer generációnyi időszakot átívelő, ösztönös elmekondicionálás lenne képes az emberi ösztönöket kordában tartani. A tested elpusztítja magát a Földön, mialatt állati vérre szomjazik és hús vízben dagonyázik kedvére. Végül pusztításra törekszik, mert halálösztöne sokkal erőteljesebb, mint az életösztöne, és elpusztítja magát, mialatt próbál visszatérni a mocsárba, ahonnét kiemelkedett.

Ezt mondta a Yekub vörös gömbistene a téridő egy távoli szegletében George Campbellnek, akiből kiveszett minden emberi vágy. A trónján ült ezután, és olyan bölcsen és jóindulattal irányította a férgek birodalmát, mint azt sehol bármely ember uralta világban.

Somogyi Gábor fordítása